

TENTOONSTELLING
De meester portretteert
zijn familie
TEN HUIZE VAN
P.P. RUBENS

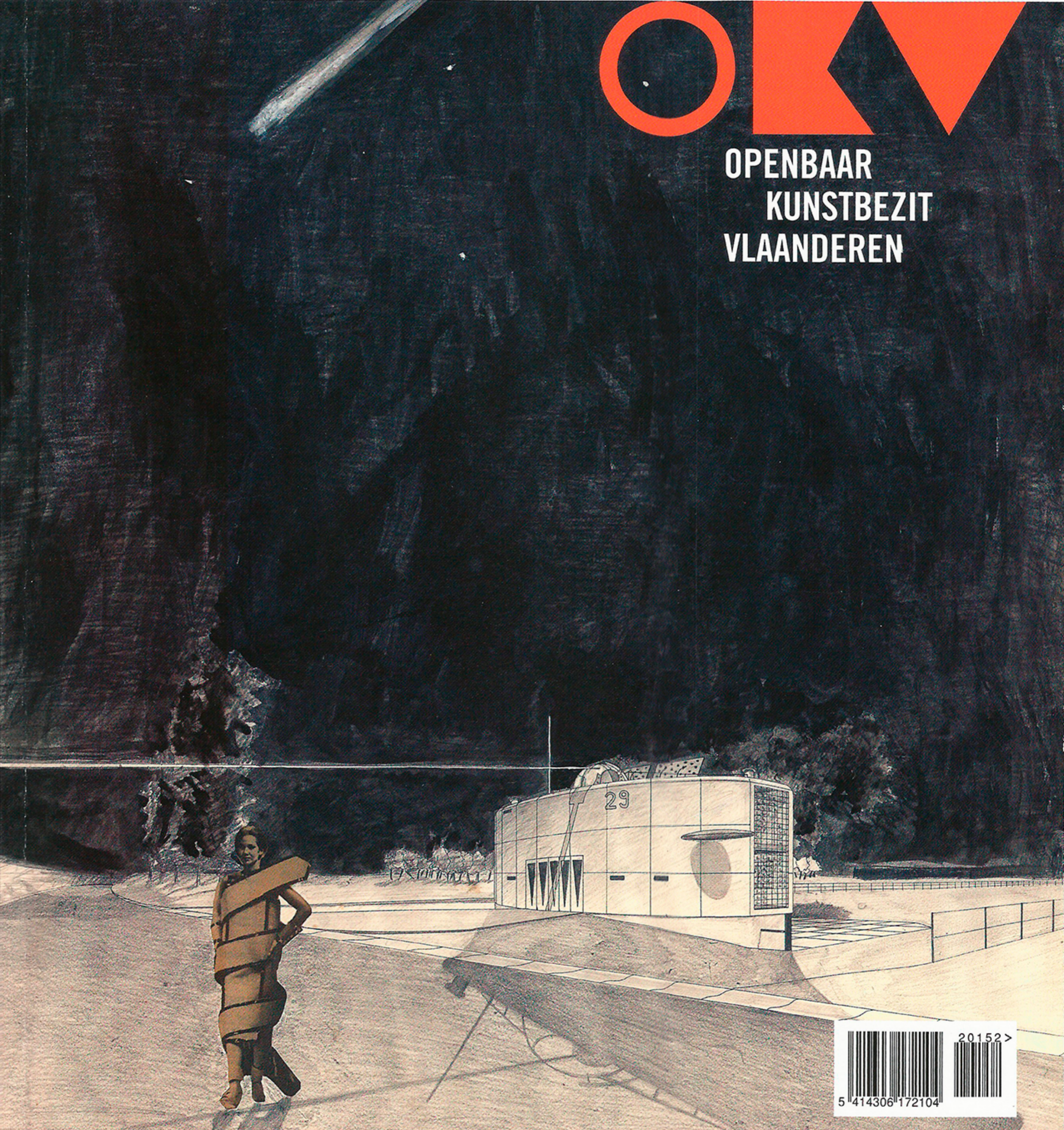
Een gefocuste dame
**JULIA MARGARET
CAMERON**

THEMA
Tekenen vandaag

APRIL | MEI 2015 — NUMMER 2
JAARGANG 53 — TWEEMAANDELIJKS
KUNST- EN ERFGOEDTIJDSCHRIFT

OPENBAAR KUNSTBEZIT VLAANDEREN

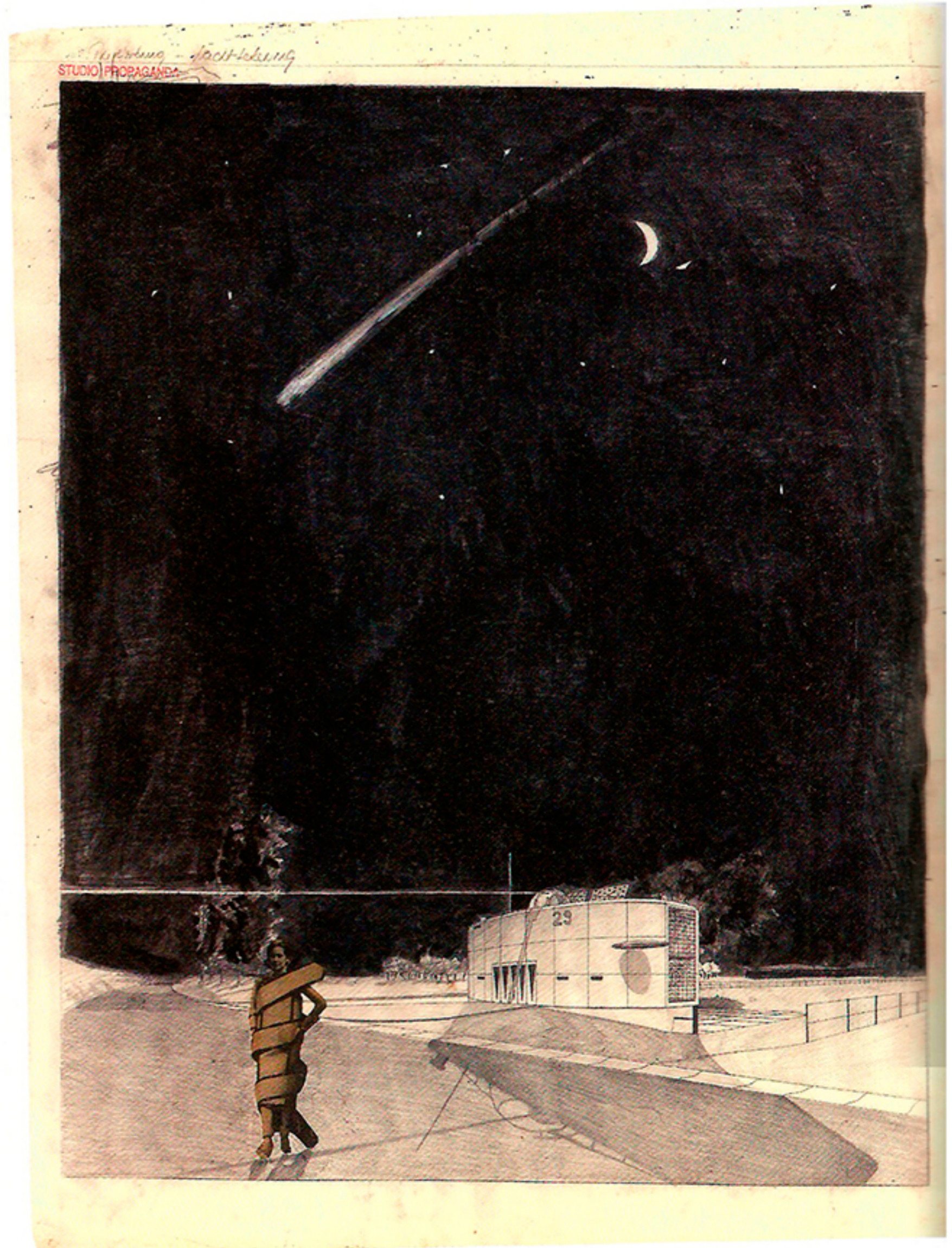
De functionele architectuur (vorm volgt functie) vertrekt, bewust of onbewust, vanuit het idee van een kenbare wereld: vanuit het idee dat de behoeftes van de mensen kenbaar zijn en dat de architectuur hieraan dienstbaar gemaakt kan worden. Voor **KOEN DEPREZ** (1961) is de wereld onkenbaar en hoeft zij ook niet kenbaar te zijn. In plaats van zogezegd dienstbare architectuur te maken, maakt hij een collage met onverschillige, doofstomme voorwerpen. Hij creëert een structuur die beantwoordt aan een innerlijke logica en zo, vrij van alle zogezegd gekende behoeften, 'gebeurtenissen' mogelijk maakt. "In de traditionele architectuur," vertelt Deprez, "wordt niet aan gebeurtenissen gedacht. Alles lijkt voorspelbaar te zijn. Er worden geen openingen gecreëerd." Het voordeel van deze benadering is dat ook mooie, barokke, ogenschijnlijk zinloze of betekenisloze voorwerpen of ingrepen mogelijk worden. Veel ingrepen zijn op het eerst gezicht onleesbaar en krijgen daardoor de kracht van een geheim teken, een suggestief element dat een nieuwe, onzichtbare werkelijkheid aankondigt. De barok in het werk van Deprez kan dus begrepen worden als een vorm van nieuwe weelderigheid, maar ook als een vorm van veelzeggende schaarste, die door haar naaktheid onvoorspelbare dingen laat gebeuren.

De tekening is een voorstudie voor het *Huis voor Bruno Mussolini* (1984-85). Bruno Mussolini was een Italiaans testpiloot. Het huis dat Deprez voor hem ontwierp, maakte deel uit van een reeks woningen waarvan het basisconcept inging tegen de gewoonte huizen te ontwerpen voor een modaal gezin. Het idee was eenvoudig: een huis maken voor een afwijkende figuur, in dit geval een held. Eigenlijk is het maar de helft van een huis, "omdat ze Mussolini in twee helften hebben gevonden na zijn crash." Het was de bedoeling later de tweede helft van de woning te bouwen, op een andere plek, als autonoom tweede huis.

Luc Deleu noemde dit werk 'het transistorke', naar 'het kodakske' van Le Corbusier. Eigenlijk is de vorm gebaseerd op de verchromde wijzerplaat van een weegschaal in de ouderlijke woning.

De scène speelt zich af in het maanlicht, dat Deprez het mooiste licht vindt. "Ik denk dat de dingen zich 's nachts ontwikkelen," zegt hij, "want als ze aan mij verschijnen is het altijd voor een zwarte achtergrond."

VAAST COLSON (1977) schildert, maakt sculpturen en muziek, doet performances en tekent. Hij studeerde schilderkunst aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Hij genoot voor het eerst grote publieke belangstelling door een zes dagen durende performance tijdens de Brussels Art Fair in 2003. In de stand van zijn galerie Maes & Matthys was maar één voorwerp te zien: *The Pink Sting*. Dit voorwerp, een rugzak, werd eigenlijk gedragen door Vaast Colson, die aan de buitenkant van de stand zes dagen lang tegen dezelfde wand stond. Deze performance is nog steeds kenmerkend voor het werk van Colson, dat je kan omschrijven als een nadenken over de plaats van de kunstenaar, een opzoeken van weerstand, een trachten naar ontmoetingen door bemiddeling van personages, een oefening in volharding en het proberen te vatten van een situatie in een beeld. Zijn tekeningen zijn vaak zelfportretten of portretten van personages die optreden in zijn performances. Ook markeren ze een soort van 'non-momenten': ogenblikken waarop hij niet aan het werk is, maar de tijd verdrijft.

Koen Deprez, *Huis voor Bruno Mussolini*, 1984-85